

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sži/5/2012
Identifikačné číslo spisu:	3011200457
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200457.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu : Klub právnikov mesta Trenčín, občianske združenie, so sídlom Piaristická 46, Trenčín, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46, Trenčín, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Matúš Košar, proti žalovanému : Mesto Trenčín, so sídlom Mierové nám. 2, Trenčín, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Garant Partner legal s.r.o., so sídlom Kocel'ova 9, Bratislava, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Peter Haňdiak, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia primátora Mesta Trenčín, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/65/2011-54 zo dňa 21. februára 2012 a o odvolaní žalobcu proti výroku o náhrade trov konania, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/65/2011-54 zo dňa 21. februára 2012, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) fiktívne rozhodnutie žalovaného o odvolaní žalobcu zo dňa 26. mája 2011 proti rozhodnutiu Mestského úradu v Trenčíne zo dňa 17. mája 2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Mestský úrad v Trenčíne svojím rozhodnutím nevyhovelo podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“) žiadosti žalobcu zo dňa 9. mája 2011, ktorou žiadal v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o o zaslanie výsledkov právneho auditu, vykonanom AK Garant Partner legal s.r.o., s ktorou Mesto Trenčín uzatvorilo dňa 22. decembra 2010 Zmluvu o poskytovaní právnych služieb. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP priznajúc úspešnému žalobcovi len náhradu za súdny poplatok v sume 66 € z dôvodu, že náhradu trov právneho zastúpenia nevyčísľil v lehote 3 dní od

vyhlásenia rozsudku a preto postupoval podľa § 151 ods. 2 OSP.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolávajúc sa na ustanovenia § 2 ods. 1, § 19 ods. 2, 3 zákona č. 211/2000 Z. z. ozrejmil priebeh správneho konania uvedúc, že z administratívneho spisu zistil, že žalobca žiadosťou zo dňa 9. mája 2011 doručenu Mestu Trenčín dňa 12. mája 2011 požiadal v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. o poskytnutie informácií, konkrétne o zaslanie auditu vykonaného spoločnosťou AK Garant Partner legal s.r.o. na základe zmluvy zo dňa 22. decembra 2010. Následne Mesto Trenčín požiadalo spoločnosť, ktorá audit vykonala o súhlas v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona, pričom spoločnosť súhlas neudelila a preto Mestský úrad v Trenčíne dňa 17. mája 2011 rozhodol tak, že žiadosti nevyhovel dôvodiac tým, že správa ako právna analýza spĺňa atribúty predmetu autorského práva a je predmetom ochrany duševného vlastníctva (§ 7 zákona č. 618/2003 Z. z.). Proti rozhodnutiu Mestského úradu v Trenčíne podal žalobca odvolanie, ktoré doručil povinnej osobe dňa 31. mája 2011, avšak žalovaný o odvolaní do podania žaloby t. j. do 15. júla 2011 nerozhodol.

Uvedúc, že napadnuté rozhodnutie tzv. fiktívne rozhodnutie je potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, nakoľko neobsahuje odôvodnenie a teda je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov dodal, že pri fiktívnom rozhodnutí platí, že odvolací orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutie, čím prijal závery prvostupňového orgánu, s ktorými sa súd prvého stupňa nestotožnil. V tejto súvislosti dôvodil, že správa z právneho auditu, ktorú žalobca žiadal sprístupniť, bola vypracovaná na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 22. decembra 2010 a táto má obsahovať (čl. I od. 4 zmluvy) zdokumentovanie stavu správnej agendy, právnych rizík, odstránenie právnych rizík, odporúčania na zosúladenie právnych vzťahov s platnou právnou úpravou a iné, pričom podľa jeho názoru správu z právneho auditu nemožno považovať za literárne, umelecké alebo vedecké dielo najmä pre jej obsah a vyhotovenie podľa zmluvy o poskytnutí právnych služieb za odplatu a tiež preto, že obsahom právneho auditu nie je vlastná tvorivá duševná činnosť, ale právna analýza stavu právnej agendy a zmlúv uzatvorených Mestom Trenčín a pod. vyzdvihnúc, že verejná kontrola verejných zdrojov je základom transparentného nakladania s finančnými prostriedkami občanov.

Zaoberajúc sa ďalej námietkami žalovaného vyjadrenými vo vyjadrení k žalobe, označiac ich za nedôvodné, poukázal na to, že v bode V. stanov žalobcu sa uvádza, že do pôsobnosti orgánu združenia Rady okrem iného patrí, že volí spomedzi členov Rady predsedu a podpredsedu, ktorí zastupujú združenie navonok doplniac, že žaloba bola podpísaná predsedom a dvoma podpredsedami, to znamená štatutárnymi zástupcami, ktorí konali spoločne, čo je v súlade so stanovami, pretože v stanovách nie je uvedené, že môžu konať samostatne.

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalovaný poukazoval na náležitosti žaloby tvrdiac, že v nej chýba tvrdenie o ukrátení na právach žalobcu uviedol, že pri posúdení celého obsahu žaloby dospel k záveru, že žaloba tieto náležitosti obsahuje, vzhľadom na uvedený skutkový stav a uvedené právne ustanovenia - § 247 ods. 1 OSP.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legitimácie, tak v tejto súvislosti poukázal na to, že zákon o slobode informácií je vo vzťahu k Správnomu poriadku v postavení špeciálneho zákona, v ktorom je upravený aj procesný postup a súd je ním viazaný dodajúc, že v zmysle § 250 ods. 4 OSP je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni a v danom prípade rozhodol v poslednom stupni primátor, takže označenie žalovaného je v súlade so zákonom.

Záverom odôvodnenia napadnutého rozsudku sa venoval návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ OSP za účelom predloženia návrhu o súlade ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. s článkom 69 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko podľa názoru žalovaného je v súlade s uvedeným článkom Ústavy Slovenskej republiky starosta (primátor) jediným výkonným orgánom obce a preto je rozhodnutie obecného úradu, ktorý nie je správnym orgánom v zmysle § 1 ods. 2 Správneho poriadku, protiústavné. V tejto súvislosti uviedol, že v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. je povinnou osobou aj obec (mesto) ako orgán územnej samosprávy, ktorej podľa § 13 zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 369/1990 Zb.“ alebo „zákon o obecnom zriadení“) predstaviteľom je starosta, ako najvyšší výkonný orgán obce doplniac, že zákon o slobode informácií expressis verbis upravil v § 19 ods. 2, že povinnou osobou je v mene obce, obecný úrad a starosta, ako výkonné orgány obce, ktorým bolo zverené rozhodovanie o žiadosti o informácie a preto toto ustanovenie nepovažuje za nesúladne s článkom 69 Ústavy Slovenskej

republiky.

Rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu (teda aj vo výroku o náhrade trov konania) napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný a to z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ OSP.

V prvom rade namietal, že súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku síce vysporiadal s tým, že žaloba je podpísaná oprávnenými osobami, avšak nebral v úvahu skutočnosti, ktoré tvrdil na ústnom pojednávaní a to, že žalobu nie je možné meritórne preskúmať, nakoľko nebolo v konaní preukázané, že bol podaný riadny opravný prostriedok žalobcom doplniac, že krajský súd vôbec neskúmal otázku, či osoba, ktorá podpísala odvolanie proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií zo dňa 17. mája 2011 mala naozaj právo konať za žalobcu. Poukazujúc na čl. V stanov žalobcu, ktorý upravuje právo Rady „voliť“ spomedzi členov Rady predsedu a podpredsedu, ktorí zastupujú združenie navonok“ mal za to, že právo konať v mene žalobcu má len predseda a jeden podpredseda (nehovorí sa o podpredsedoch). Ďalej v tejto súvislosti uviedol, že keďže nie je s istotou ustálené, či právny úkon žalobcu „odvolanie proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií zo dňa 17. mája 2011“ je akt neexistentný alebo riadny, mal súd prvého stupňa riadne skúmať podmienky konania, čo sa podľa jeho názoru nestalo a zároveň zdôraznil skutočnosť, že dôvod nevydania rozhodnutia v odvolacom konaní má pôvod o.i. práve v chápaní odvolania žalobcu ako podania podaného neoprávnenou osobou a teda nespôsobujúceho právne následky spojené s odvolaním doplniac, že pokiaľ sa žalobca cíti dotknutý na svojom práve z tohto titulu, je tu pre neho možnosť postupovať spôsobom, ktorý zabezpečí odstránenie prípadnej nečinnosti správneho orgánu.

Nestotožniac sa s právnym posúdením formálnych náležitostí žaloby súdom prvého stupňa, považujúc odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti za mimoriadne stručné nedávajúce odpoveď na konkrétne námietky zotrval na svojom stanovisku, že v žalobe absentujú jej zákonné náležitosti majú, s poukazom na R 64/98 za to, že ide o takú vadu žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu. Tiež citujúc rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2000, sp. zn. 4Sž 114/99 (R 58/2001) poukázal na to, že súd je povinný preskúmať žalobu prísne formálne a nie je oprávnený sám dotvárať chýbajúci, neurčitý, resp. sporný obsah žaloby (a to ani vlastným doplňujúcim výkladom), pričom bol presvedčený, že práve súd prvého stupňa sa dopustil konania, ktorým prekročil prísne formálny zákonný rámec preskúmania žaloby v správnom súdnictve tým, že si obsahovo žalobu dotvoril a prezentoval vlastný a nepodložený záver, ktorého následkom je v ďalšom možnosť preskúmať ďalej žalobu i po stránke obsahovej.

Vychádzajúc z ustanovenia § 250 ods. 4 OSP, v zmysle ktorého má byť žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni, považoval za nutné zaoberať sa tzv. inštančnosťou správneho konania, resp. funkčnou príslušnosťou správnych orgánov, ktorou sa rozumie vymedzenie rozsahu pôsobnosti medzi správnymi orgánmi rôznej inštancie (vertikálneho členenia) pri prejednávaní tej istej veci po sebe a to za účelom jeho ďalšej odvolacej námietky, ktorou poukazoval na postavenie starostu obce v prípade, ak rozhoduje o odvolaní v zmysle § 19 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, odvolávajúc sa pritom na citáciu JUDr. Jany Baricovej, sudkyne NS SR, obsiahnutú v komentári Občianskeho súdneho poriadku, vydanom vydavateľstvom C.H.BECK, Praha 2009, prvé vydanie, na str. 755-756, ktorá uviedla, že : „Aj pasívna legitimácia žalovaného sa musí zakladať predovšetkým na právnej subjektivite subjektu. Pri ústredných orgánoch štátnej správy je žalovaným tento orgán, aj keď rozhodnutie vydal ten, kto stojí na jeho čele (minister, predseda, vedúci). Napríklad ministerstvo je centralizovaným a monokratickým orgánom štátnej správy, na čele ktorého stojí minister menovaný prezidentom na návrh predsedu vlády. Právnu subjektivitu má ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov). Minister nie je sám osebe správnym orgánom, ale osobou stojacou v čele tohto správneho orgánu. Pri rozhodovaní o rozklade rozhodovanie v prvom aj druhom stupni správneho konania zostáva na úrovni správneho orgánu toho istého stupňa; ide vlastne o osobitný prípad opravy vlastného rozhodnutia. Svedčí o tom napríklad aj judikatúra...“ Zastával názor, že starosta v danom prípade nie je správnym orgánom (v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní), ale je osobou stojacou v čele správneho orgánu (funkčne najvyššie) dodajúc, že akýkoľvek iný výklad by bol v rozpore s účelom a zmyslom daného zákonného ustanovenia ako i zákona samotného, majú za to, že žalovaným správnym orgánom malo byť Mesto Trenčín a nie primátor mesta Trenčín, ktorý nie je pasívne legitimovanou osobou v danom súdnom konaní, pričom svoj názor

podporil odkazom na rozsudok NS SR sp. zn. 2Sž/2/2010 zo dňa 11. augusta 2010. Taktiež označil rozhodnutie obecného úradu za nulitný správny akt, nakoľko nebolo, podľa jeho názoru vydané správnym orgánom.

Bez ohľadu na vznesené námietky považoval za potrebné vyjadriť sa k právnym záverom prijatým súdom prvého stupňa, že v prípade žalovaného ide o fiktívne rozhodnutie správneho orgánu a že právny audit nie je autorským dielom. V tejto súvislosti uviedol, že ak by súd rozhodoval v prípade, že má právomoc a sú splnené i formálne náležitosti kladené na správnu žalobu, potom je zrejmé, že každé fiktívne rozhodnutie z podstaty veci nemá odôvodnenie a z uvedeného dôvodu označil závery súdu prvého stupňa ohľadom jeho rozhodnutia v otázke posúdenia autorstva za svojvoľné, ktorými prekročil svoje oprávnenia a dodal, že tieto nemajú oporu v napadnutom správnom rozhodnutí, nakoľko nie je možné zistiť akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní. Uvedúc, že to mohli byť úplne iné okolnosti (dokonca i nie nerozhodovanie, ale nekonanie z dôvodu podania odvolania neoprávnenou osobou) a poukázal na ustanovenie § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z., v zmysle ktorého sa fiktívnym rozhodnutím potvrdzuje iba výrok rozhodnutia a teda súd mohol maximálne konštatovať nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia, nie však svojvoľne dedukovať z napadnutého rozhodnutia vôbec nevyplývajúce právne úvahy správneho orgánu a následne ich dokonca hodnotiť. Za podstatné považoval ďalej uviesť, že správne súdnictvo je o tom, že rozhoduje správny orgán a súd iba preskúmava rozhodnutia (nemôže ich meniť, iba zrušiť resp. potvrdiť) dodajúc, že zákon č. 211/2000 Z. z. zveruje rozhodovanie o tom, či je niečo autorským dielom, databázou, umeleckým výkonom alebo nie do kompetencie správneho orgánu, ktorý musí svoje rozhodnutie náležite zdôvodniť doplniac, že prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie o tom, že správa z právneho auditu podlieha ochrane z dôvodu ohrozenia duševného vlastníctva v odôvodnení riadne zdôvodnil. Dôvodil tiež tým, že bez použitia zmyslových orgánov nie je možné rozhodnúť správne od „stola“, či o dielo ide alebo nie (bližšie odkázal na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z.) s tým, že len osoba, ktorá má dielo k dispozícii je schopná takúto skutočnosť zhodnotiť a o tejto skutočnosti rozhodnúť pri správnej aplikácii zákona a preto v tejto veci rozhoduje správny orgán a nie súd, pričom súd len preskúmava hranice či správny orgán uvažuje v zákonnej dimenzii.

Záverom poukázal na skutočnosť, že Slovenská republika netransponovala Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2003/98/ES zo 17. novembra 2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora (ďalej len „smernica PSI“) do nášho právneho poriadku riadne, ktorá skutočnosť má za následok začatie konania voči Slovenskej republike zo strany Európskej komisie pre nesúlad slovenských vykonávacích opatrení so smernicou PSI, najmä pre nesúlad s článkami 2, 3, 4, 6, 7, 8, 10 a 11.

Z vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 poslednej vety OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/65/2011-54 zo dňa 21. februára 2012 zrušil. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania vo výške 637,67 € (za prevzatie veci v roku 2011 - 123,50 €, podanie vyjadrenia v roku 2011 - 123,50 € + 2x režijný paušál - 14,82 €, účasť na pojednávaní v roku 2012 - 127,16 €, podanie odvolania v roku 2012 - 127,16 € + 2 x režijný paušál 15,26 €; DPH 20%).

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

K námietke, ktorou žalovaný poukazoval na skutočnosť, že krajský súd vôbec neskúmal otázku, či osoba, ktorá podpísala odvolanie proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií zo dňa 17. mája 2011 mala naozaj právo konať v jeho mene, uviedol, že návrh bol podpísaný všetkými tromi osobami, ktoré Stanovy OZ Klubu právnikov mesta Trenčín predpokladajú, a preto špekulácie žalovaného označil v tomto smere za irelevantné.

K vytýkaným náležitostiam žaloby, citujúc čl. 26 ods. 1 a čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uviedol, že mal plné právo na odpoveď na svoju žiadosť o sprístupnenie informácie - zaslanie výsledkov právneho auditu, vykonanom u žalovaného prostredníctvom advokátskej kancelárie Garant partner legal, s.r.o. a taktiež mal zákonom garantované právo dozvedieť sa o použití verejných prostriedkov pochádzajúcich z rozpočtu mesta Trenčín ako verejného zdroja.

K otázke pasívnej legítimácie, odvolávajúc sa na ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií zotrval na svojom názore, že odvolacím orgánom vo veci vydania rozhodnutia o nesprístupnení informácií je zo zákona starosta (primátor).

K otázke posúdenia, či naopak neposúdenia súdu, či v preskúmanom rozhodnutí sa jednalo o

sprístupnenie autorského diela v zmysle autorského zákona, resp. že právnú analýzu vytvorenú AK GPL, s.r.o. je potrebné posudzovať ako „dokument“ v zmysle eurokomformného výkladu zákona o sprístupnení informácií na základe smernice EP a Rady 2003/98/ES zo 17. novembra 2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora poukázal na to, že každé autorské dielo vytvorené autorom je dielo, ktoré je realizované nie je pre vlastnú potrebu autora, ale pre okruh používateľov, spotrebiteľov, znalcov, čitateľov, kunsthistorikov a iných používateľov autorovej tvorby dodajúc, že aj keby právny audit bol nejakým autorským dielom, čo evidentne nebol, aj tak mal byť prístupný pre poskytnutie informácií svojim obsahom. V tejto súvislosti poukázal na to, že je dôvodné sa preto domnievať, že právny audit pre Mesto Trenčín vytvorený nebol, nakoľko neexistoval vo fyzickej forme aj napriek tomu, že úhrada za jeho vypracovanie realizovaná bola a to z verejných zdrojov Mesta Trenčín.

V zákonom stanovenej lehote napadol výrok týkajúci sa náhrady trov konania odvolaním žalobca dôvodiac tým, že dňa 22. februára 2012, t.j. jeden deň po konaní pojednávania vo veci sp. zn. 11S/65/2011 na Krajskom súde v Trenčíne podal cestou svojho právneho zástupcu písomné „Výčíslenie trov konania“, ktorú skutočnosť potvrdil podaním opatreným podacou pečiatkou podateľne krajského súdu zo dňa 12. februára 2012. Z uvedeného dôvodu preto navrhol odvolaciemu súdu, aby žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania na účet právneho zástupcu žalobcu v sume 528,39 eur, do troch dní. Uplatnená náhrada trov konania pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66 € a z trov právneho zastúpenia v sume 462,39 € (správne malo byť uvedené 485,28 eur) za 3 úkony právnej služby v roku 2012 (príprava a prevzatie zastúpenia dňa 20. februára 2012, písomné vyjadrenie vo veci samej zo dňa 20. februára 2012, účasť na pojednávaní dňa 21. februára 2012) 3 x 127,17 + režijný paušál 3 x 7,63 eur + 20% DPH.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že žalobca je občianskym združením, ktorého štatutárnym orgánom majú údajne byť O., O. a U., pričom prví dvaja menovaní majú právnické vzdelanie a môžu tak konať za žalobcu v zmysle § 250a OSP, avšak tieto štatutárne orgány rozhodli o tom, že sa žalobca nechá zastúpiť Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., ktorej konateľmi sú práve O. a O., pričom O. následne takto „zastupoval“ žalobcu. V tejto súvislosti, berúc do úvahy ustanovenie § 142 ods. 1 OSP poukázal na to, že náklad na právne zastúpenie žalobcu nie je účelným vynaložením nákladov na bránenie práva, ba práve naopak, ide o zneužívajúce a účelové konanie žalobcu s cieľom takýmto spôsobom získať nárok na náhradu trov právneho zastúpenia od žalovaného v prípade neúspechu. Preto navrhol nároky uplatnené žalobcom v odvolaní zo dňa 22. marca 2012 zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že tak odvolaniu žalovaného, ako aj odvolaciu žalobcu proti výroku o náhrade trov konania nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo

právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 veta prvá OSP).

V zásade ide o rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré musí mať náležitosti z hľadiska materiálneho i formálneho práva. Formálne náležitosti správneho rozhodnutia upravuje najmä základný procesný predpis - správny poriadok.

Podľa nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky i rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb.

Výnimočne takéto rozhodnutie v skutočnosti nemusí existovať (napr. fikcia rozhodnutia podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. a rozhodnutia o odvolaní podľa § 19 ods. 3 citovaného zákona).

Právo na informácie je v oblasti územnej samosprávy vykonávané viacerými formami. Orgány územnej samosprávy sprístupňujú a zverejňujú informácie napr. v zmysle § 25 ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov alebo v zmysle ustanovení zákona o slobode informácií.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií, tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám. V poznámke k tomuto ustanoveniu je citovaný aj čl. 26 ústavy, pričom poznámka síce nemá normatívnu povahu, ale vyjadruje zámer zákonodarcu, čo sa týka účelu zákona o slobode informácií, t. j. úpravou v tomto zákone sa má chrániť reálne uplatnenie čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 18 ods. 2 veta prvá zákona o slobode informácií ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o slobode informácií proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy (§ 19 ods. 2 zákona o slobode informácií).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“ alebo „zákon o obecnom zriadení“) obec samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku, všetky záležitosti, ktoré ako jej samosprávnu pôsobnosť upravuje osobitný zákon, ak takéto úkony podľa zákona nevykonáva štát alebo iná právnická osoba alebo fyzická osoba.

Podľa § 24 ods. 2 veta prvá a druhá zákona č. 369/1990 Zb. predstaviteľom mesta a jeho najvyšším výkonným orgánom je primátor mesta. Na jeho postavenie sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona o

starostovi.

Podľa § 24 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. úlohy obecnej rady a obecného úradu plní v mestách mestská rada a mestský úrad.

Podľa § 13 ods. 4 písm. c/ v spojení s § 24 ods. 2 veta druhá zákona č. 369/1990 Zb. starosta (primátor) zastupuje obec (mesto) vo vzťahu k štátnym orgánom, k právnickým a fyzickým osobám.

Podľa § 13 ods. 5 v spojení s § 24 ods. 2 veta druhá zákona č. 369/1990 Zb. starosta (primátor) je štatutárnym orgánom.

Podľa § 16 ods. 2 v spojení s § 24 ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. obecný (mestský) úrad vypracúva písomné vyhotovenia rozhodnutí obce (mesta).

Podľa § 16 ods. 3 v spojení s § 24 ods. 2 veta druhá a ods. 3 zákona č. 369/1990 Zb. prácu obecného (mestského) úradu riadi starosta (primátor).

Podľa § 250 ods. 4 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.

Najvyšší súd, skúmajúc v prvom rade námietku, ktorou žalovaný poukazoval na nedostatok jeho pasívnej legitímácie musí prisvedčiť žalovanému, že skutočne nie je pasívne legitimovanou osobou v danom súdnom konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe žalovaným je správny orgán, a to aj v prípade, keď rozhodnutie vydané v druhom stupni správneho konania, v danom prípade žalobou napadnuté fiktívne rozhodnutie, vydala osoba, ktorá stojí na jeho čele (primátor mesta), keďže právnou subjektivitu v ponímaní rozhodovania v oblasti verejnej správy má Mesto Trenčín a nie primátor. Na strane druhej je však potrebné uviesť, že ustanovenie § 250 ods. 4 OSP explicitne určuje žalovaného a preto jeho správne označenie nie je podstatnou náležitosťou žaloby, inak povedané, vychádzajúc zo zásady iura novit curia nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu nemá za následok negatívne rozhodnutie súdu, či už v podobe zastavenia konania pre nesplnenie procesných podmienok alebo zamietnutia žaloby, nakoľko s kým má konajúci súd konať, má sám správne rozpoznať, čo sa však v danom konaní nestalo. Toto pochybenie krajského súdu však nie je dôvodom na zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozsudku, nakoľko nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu nebráni odvolaciemu súdu, aby konal so správne identifikovaným žalovaným, pokiaľ táto skutočnosť vyplýva zo samotnej žaloby, čo v danom prípade zo žaloby jednoznačne vyplýva. Preto odvolací súd konal s Mestom Trenčín.

Podľa § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o slobode informácií, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 59 ods. 3 správneho poriadku odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správne orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; správny orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

Zaoberajúc sa ďalej námietkou, ktorou žalovaný poukazoval na skutočnosť, že súd prvého stupňa vôbec neskúmal otázku, či osoba, ktorá podpísala „odvolanie proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácií zo dňa 17. mája 2011“ mala naozaj právo konať za žalobcu, a teda že sa jednalo o odvolanie podané neoprávnenou osobou, nevyvolávajúceho právne následky spojené s odvolaním, musí najvyšší súd, s prihliadnutím na vyššie citované ustanovenia správneho poriadku a zákona o slobode informácií, konštatovať jej bezvýznamnosť.

Zákon o slobode informácií v § 19 ods. 3 prezumuje vydanie negatívneho rozhodnutia o podanom odvolaní, konkrétne zamietnutie odvolania a potvrdenie napadnutého rozhodnutia o odmietnutí požadovanej informácie, ak odvolací orgán nerozhodne do 15 dní od doručenia odvolania žiadateľom. To znamená, že žalobca sa dôvodne domnieval, že ním podané odvolanie bolo zamietnuté v merite veci a preto podal v zákonom stanovenej lehote žalobu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Zákon o slobode informácií osobitne neupravuje postup odvolacieho orgánu v prípade podania oneskoreného alebo nepripustného odvolania, a preto sa na tieto prípady použijú ustanovenia všeobecného predpisu o správnom konaní, konkrétne ustanovenie § 59 správneho poriadku. V rámci odvolacieho konania odvolací orgán prioritne skúma, či odvolanie spĺňa všetky požadované náležitosti, a najmä či odvolanie nebolo podané oneskorene, či ho podala oprávnená osoba a či je prípustné. V prípade, ak by odvolací orgán zistil, že odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou, tak aj v tomto prípade by o podaní rozhodoval a to tak, že by podanie zamietol. Neobstoí preto obrana žalovaného, že rozhodnutie nevydal z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou a teda toto podanie nespôsobilo právne následky spojené s odvolaním.

Pokiaľ ďalej ide o námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatku formálnych náležitostí žaloby, musí najvyšší súd prisvedčiť dostatočne zdôvodnenému právnomu názoru súdu prvého stupňa, že podaná žaloba nevykazuje vady, ktoré by bránili jej vecnému vybaveniu. V žalobe žalobca jasne uviedol dôvody, ktoré ho viedli k jej podaniu, pričom skutočnosť, že bol napadnutým rozhodnutím dotknutý na svojich právach, v danom prípade, v jeho práve na prístup k informáciám, jasne vyplýva už zo samotného faktu, že jeho žiadosť o sprístupnenie informácií bola povinnou osobou odmietnutá. Bigotné trvanie na požiadavke, že žaloba na to, aby bola spôsobilým predmetom súdneho prieskumu musí striktné obsahovať formuláciu „ukrátenia na právach“ by zodpovedala dogmatickému výkladu ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, ktorý v konečnom dôsledku zabraňuje účastníkovi konania v prístupe k súdu.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Povinnosťou správneho orgánu s poukazom na vyššie uvedené, je zaoberať sa pri odôvodnení rozhodnutia všetkými skutkovými okolnosťami, vykonanými dôkazmi, vyvodíť z týchto dôkazov skutkové a právne zistenia a potom voľným správnym uvážením pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona o slobode informácií a medzí, ktoré zákon stanoví, dospieť pri dodržiavaní logického výkladu k rozhodnutiu.

Postup odvolacieho orgánu je uvedený v § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií. Odvolací orgán musí rozhodnúť do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie (procesná fikcia), ktorým odvolanie zamietol a

napadnuté rozhodnutie potvrdil. Za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia, čo je ďalšia procesná fikcia. V § 19 ods. 4 tohto zákona sa ustanovuje, že rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona, za ktorý sa považujú ustanovenia § 244 a nasl. OSP.

Napriek legislatívne neobvyklému zaradeniu súdnej ochrany k opravným prostriedkom podľa správneho poriadku, v skutočnosti pri preskúmaní podľa § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií ide o súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá sa v tomto prípade realizuje prostredníctvom žaloby v správnom súdnictve. Žaloba v správnom súdnictve, na základe ktorej sa môže preskúmať rozhodnutie o odmietnutí žiadosti poskytnúť informáciu, nie je preto opravným prostriedkom.

Správny súd v súdnom konaní neskúma, či existujú dôvody pre sprístupnenie, ale skúma, či existujú dôvody pre nesprístupnenie.

Účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia (§ 18 ods. 3 a § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám) nebolo „legalizovať“ nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil s o žiadosťou na povinnú osobu o sprístupnenie informácií.

Fiktívne rozhodnutie je už svojou povahou nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, a preto bez ďalšieho zrušiteľné správnym súdom.

Z uvedeného dôvodu preto súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobe vyhovel a napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pričom jednoznačne nepochybil, ak svoju pozornosť venoval aj dôvodom, ktoré viedli Mestský úrad v Trenčíne k odmietnutiu poskytnúť žalobcovi ním požadovanú informáciu, keďže sa žalobca žalobou domáhal aj zrušenia prvostupňového správneho rozhodnutia a to práve z dôvodov, že požadovanú informáciu nepovažoval za autorské dielo. Žalovaného výhrady poukazujúce na pochybenie krajského súdu v tomto smere nie sú na mieste, keďže sa práve svojou pasivitou sám obral o možnosť zdôvodniť svoje rozhodnutie o nedôvodnosti odvolania inými argumentmi.

Záverom najvyššiemu súdu nedá nevyjadriť sa k poňatiu podstaty správneho súdnictva žalovaným, ktorý konkrétne uviedol, že „...správne súdnictvo je predsa o tom, že rozhoduje správny orgán a súd iba preskúmava rozhodnutia (nemôže ich meniť, iba zrušiť resp. potvrdiť). Zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám zveruje rozhodovanie o tom, či ide o možnosť porušiť ochranu duševného vlastníctva (teda napr. zákon č. 618/2003 Z. z. autorského zákona). Je výlučnou kompetenciou správneho orgánu rozhodnúť o tom, či je niečo autorským dielom, databázou, umeleckým výkonom alebo nie, a toto svoje rozhodnutie musí náležite zdôvodniť...“.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Prakticky to znamená, že správny orgán v súlade so zásadou materiálnej pravdy náležite zistí skutkový stav veci a tento podriadi pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu. Následne súd v rámci súdneho prieskumu preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu v tom smere, či správny orgán náležite zistený skutkový stav veci (zásada materiálnej pravdy) správne právne posúdil.

Mestský úrad v Trenčíne v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 17. mája 2011 uviedol ako dôvod nevyhovenia žalobcovej žiadosti o sprístupnenie informácie zo dňa 12. mája 2011, že požadovaná Správa o právnom audite, vypracovaná v zmysle čl. I ods. 3 a 4 zmluvy o poskytnutí právnych služieb uzatvorenej 22. decembra 2010 s Mestom Trenčín podľa § 7 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) spĺňa atribúty diela v zmysle autorského zákona, a teda je predmetom ochrany duševného vlastníctva.

Pokiaľ by podstata správneho súdnictva mala spočívať v tom, že súd „iba preskúmava rozhodnutia“, tak to by v podstate v tomto konkrétnom prípade znamenalo, podľa názoru žalovaného, že súd mal preskúmať, iba či v odôvodnení rozhodnutia je špecifikovaný dôvod odmietnutia požadovanej informácie, avšak bez následnej možnosti posúdenia jeho relevancie a s týmto názorom sa najvyšší súd nestotožňuje už z vyššie uvedených dôvodov.

Niet pochyb o tom, že prihlásením sa Slovenskej republiky k princípom demokratického právneho štátu, resp. prijatím Listiny základných práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky došlo aj u nás k prechodu od koncepcie diskretnosti verejnej správy (štátnej správy i samosprávy) k princípu publicity správy (t. j. jej otvorenosti a transparentnosti). Tým sa zmenilo základné právne-filozofické východisko pri riešení otázky prístupu verejnosti k informáciám o činnosti verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom, taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov z poskytnutia vylúčené.

Najvyšší súd, posudzujúc dôvodnosť odvolania žalobcu proti výroku o náhrade trov konania, konštatuje, že síce, ako správne žalobca v odvolaní uviedol, doručil vyčíslenie trov právneho zastúpenia v zákonnej lehote a teda dôvodom na ich nepriznanie nie je ustanovenie § 151 ods. 2 OSP, avšak má za to, že náhrada trov právneho zastúpenia žalobcovi v danom prípade neprináleží a to z dôvodu, že sa nejedná o účelne vynaložené trovy konania podľa § 142 ods. 1 OSP. Ako správne poukázal žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, O. a O. vo funkcii predsedu a podpredsedu občianskeho združenia Klub právnikov Mesta Trenčín sú súčasne štatutárnymi orgánmi Advokátskej kancelárie JUDr. Danica Birošová, s.r.o., a aj keď sa nejedná o totožné subjekty, totožné sú osoby oprávnené konať v ich mene, ktoré disponujú právnickým vzdelaním. Za účelne vynaložené trovy konania žalobcu posúdil najvyšší súd iba sumu 66 eur a to za zaplatený súdny poplatok. Z uvedeného dôvodu, najvyšší súd nevzhliadol dôvod na zmenu výroku o náhrade trov konania, nestotožniac sa však v tejto časti s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedených dôvodov mal najvyšší súd za to, že krajský súd nepochybil, keď zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP fiktívne rozhodnutie o odvolaní žalobcu zo dňa 26. mája 2011 proti rozhodnutiu Mestského úradu v Trenčíne zo dňa 17. mája 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/65/2011-54 zo dňa 21. februára 2012 ako vecne správny vo výroku podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP a v odvolacom konaní vo väčšom rozsahu úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu trovy konania nevznikli a za predpokladu ich vzniku, by tieto boli odvolacím súdom totožne posúdené ako v prípade trov právneho zastúpenia v konaní pred krajským súdom v zmysle § 142 ods. 1 OSP ako neúčelné na uplatňovanie alebo bránenie práva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.